

Som en sten
tager jeg dig i min hånd.
Må jeg gerne holde
mit eget barn?
Imellem to verdener.
Lægger dig nænsomt
i strandkanten.
Der er andre mødre.

Den barnligt blomstrede pude
ligger ved siden af mig
om natten.
Jeg leger, den er dig.
Er den?
Nogle gange aer jeg den
og lægger den pænt til rette.
Slet ikke som jeg efterlod dig
den nat.

I det utrøstelige barneskrig i bussen
befinder mit eget
voksne skrig sig.
Et hjælp, der ikke bliver mødt.
På den anden side;
det er ikke mit barn.
Ikke mit problem.
Det lyder bare sådan.

Så meget der kan gå galt,
hvis man får et barn.
Det kan falde og slå sig
eller komme ud for grimme ting.
Var det ikke bedre,
om det aldrig var blevet født?
Idet det så ikke kom ud for noget.
Du ville svare: Nej.

Det er jo ikke sådan,
at jeg kan dufte dig.
Eller bare dit tøj.
Eller bare din sjæl.
Men jeg forestiller mig,
hvordan du ville have set ud
og hvad du kunne være
blevet til.
Med visheden om,
at sådan var det (sikkert) slet ikke
gået.

Jeg behøver bare se på et andet barn
for at ane dine træk.
Din hud ville have været lige så blød,
og jeg ville ikke skulle bede om lov
til at holde dig.
Du ville gribe om mig med dine ben,
som jeg husker dig gøre.
Men til gengæld blive i det greb.
Det var ikke dig, der gik,
men mig, der løb.
Jeg husker ikke, hvorfor.

Jeg skal bare overvære unge mænd i bussen
snakke løs om deres bedrifter
inden for parforhold, uddannelse,
for at danne mig et billede af,
hvordan du cirka ville snakke.
Da er jeg meget moden og kedelig
ved siden af,
ville du også synes.
Nogle gange fortæller du mig,
jeg nok skal klare det,
om en bestemt opgave.
Som om du kender mig,
eller gerne vil kende mig.
Du kender mig.

Du inkarnerer måske igen,
fordi du kom så pludseligt og tidligt
herfra.
F.eks. i den natsværmer, der huserer
her i lejligheden,
som jeg passer så godt på.
Du kan også være i et stankelben.
Selvom jeg prøver at lukke dig ud
i det fri
gennem vinduet,
bliver du trofast ved min side.
Som om her var rart at være.
Her er rart.

Da rører jeg ved min nevøs arm,
da jeg ser, han har fået
en tatovering.
Jeg kan sagtens se den
også på afstand.
Jeg vil bare gerne mærke
hans hud.
Han er kun to år yngre end
dig.

I dag for 27 år siden
blev du født.
En meget varm sommerdag.
53 centimer, 3700 gram.
På cirka 5 timer.
Hvem interesserer sig – i dag -
for dine mål.
Men de siger mig,
du var her med personlige tal.
Som kun gjaldt for dig.
Kl. 2.11. Jeg kunne ikke
have gjort det bedre.
Som førstegangsfødende.
Kunne du?
Vi kunne ikke andet.

Det var sådan, at jeg
først på dagen
var fornuftig,
sørgede for det praktiske,
som moderrollen nu indebar.
Bagefter, når det blev aften,
tog en katastrofeverden over.
Da havde alt, jeg hidtil troede på,
modsatte fortegn.
Store valg, jeg havde fundet ro i,
viste sig at være bluff og uduelige.
Kan du forestille dig,
hvor let et offer, jeg da var
for angst?

Jeg så pingvinen efterlade
sin unge i den kolde sne.
For de kunne ikke overleve
begge to.
Så for at redde sig selv.
”Moren må tage en forfærdelig
beslutning”,
siger speakeren.
Jeg ser ungen gå hjælpeløst
rundt i sneen.
Den ved ikke, hvorfor
den nu skal klare sig selv.
Jeg græder.

Jeg skærer os i halsen
i eet greb.
Jeg vil, at vi skal dø
på samme måde.
Dem, der finder dig bagefter
kan se, hvor ubehjælpsomt
det er udført.
Uoverlagt mord.
Det smerter mig slet ikke
at mærke kniven.
Der er andre ting,
der smerter mere.

Jeg er bange for
mørkets kræfter.
Når jeg vågner af mareridt
ved 1-tiden om natten,
tror jeg, det er fordi
du er vred på mig.
Vil hanke op i mig,
sige mig noget.
Da når jeg går på toilettet
for at bryde stemningen,
er jeg endda ræd der.
Som stod der en bandit
bag min dør.
Er det for let,
at jeg taler til dig
i løbet af dagen,
som var du en fortrolig?
Hænger du i et
ufordelagtigt lag
mellem himmel og jord?
Er du ikke blevet forløst?
Binder jeg dig
ved at insistere på,
at vi kommunikerer?
Er det dig, der banker
på min dør
i natlige drømme.
I den time, hvor jeg ikke
havde regnet med det.
Såre enkelt dig,
som en skygge.

Jeg er ikke længere
bange for, at du hænger efter.
Der er en lige forbindelse,
hvor du hverken er større
eller mindre end jeg selv.
Det vil sige;
jeg hører andres børn
i bussen og tænker,
hvilken belastning.
Jeg er hverken lettet
eller tynget.
Jeg er ligefrem.
En mor, der har
haft et barn.

Det er ikke sådan,
at jeg savner – dig.
Men jo, jeg prøver bare
at glemme det.
Din duft må jo have
været meget bedre
end alle de andre børns.
Jeg mener; du var min!
Det er sådan,
at jeg savner dig.

En dag vil jeg bo i Ribe.
Så vil jeg tage bussen til Gram
og besøge det gravsted,
hvor både du
og bedstemor og – far vil ligge.
Jeg har kaldt dette
”Mit Ribe”.
Men det er ”Trøjborg”.
Hvor kan man tage fejl.

Hvis du var i fuglen,
der fløj frit,
ville du så have
fortalt mig det?
Mere ønskede jeg bare,
det var sådan, det var;
at du var – fri.
Set herfra er det det bedste,
en mor kan give sit barn.
Med ført hånd.

Novembermørket.
Hvem siger, hvad der er hændt
på Langelinje?
Jeg siger det.
Jeg siger det til nogen.